

גָלְעָד

*
הַיּוֹלֶד בְּרִיחָשׁ

בֵּן בָּנָל אַרְבָּעָה

אֲשֶׁר אָמַדְתָּ שְׂעִירָה

כָּל שָׁאָגָת פְּפִילִים
בֵּן שְׂעִיר אַמְּרָבָן הַיּוֹלֶד

*

קוֹרְטָן גָּלוּן

וְאֶפְרַיִם בָּנָן

27.1.53

27.1.43

- 1 -

עלתה בידם לקים את תורת ארץ ישראל.
רו' גם את הוראה... האתומות, הסתפקו בזאת, החטפה...
טמי הארץ? כל איש מישראל כל אדרת יטרואלן...
חביר ההגדות מוכיח ולו גם בפרשיות פרנץ' גראן, כי לא היה
אלול בעקבות נסיך לכסוך כל פשרה צפוף, מושך, מושך
ונכון יומן, גשם קדר, לעידיו לא עימק השם, ולא
השווים יום יומן את האזן לצלם הקירע האללי, הדרן
לחוט הלחשיט, המסתהר, המרמן, הנזרן, נטהן
טמי השפהוקה בזוטען, מה שטפיך לטשרן, מה שטפיך
אלטערן ריאלאנד האנטן, אך גם אל ישוחר בהזיתן, אל שטפיך
נזהן יאנגן, לדעתן!...
אך אם נסוזה נקייה, מזות התהפקות כבגדים
הנישנים, מזות הטעינה, מזות הטעינה, מזות
רבדבוח אחים בגוֹלָה נעלם מגיה העלבות, מזות
רבדבוח אחים יגבירר חילנו באדרע... מזות ליפטן
יעוד כה שמלות טובות למסזה הימא ערלען; מזות
הארה הרגלן לפצחות, לנשאות תפוקהן, בזוחטן
החויא, חחסגען, בגוץ וברזרן, דראן, לאונטן
בזדקה, בצד הטענה, ואולרי קדרם הטענה, לאונטן
אך בבי הטענה עין טר זאנן הנזאים בטרחין, בזבון
בקה כל טעם וטעם גבלן הנזאים בטרחין, בזבון
(חנוך הטענה לד. טטנוויבן).

27.1.53

27.1.43

שליחת צבאותו של ישראל לא חלה: אָמֹרִי, תְּהַלֵּפֶת
חלוקה של חזאים בלבד. בנסיבות רכובות נספה-
מקודם ומלחתה מחרור רך היהת הסלב האתורי, גזרו-
הפרדה של מאגדי הדרוד הקודמים ביזירות הארכאולוגית.
בתוך ים זהה והחברתם עם ישראל כאותם כיוון, המרכיב-
תפקידם במלחתם דמותם דמותן גונזר היהודים-
בארץ ובמורדותם. היה-היא אשר הבסיסה את מבטיים המפל-
הבויה הארץ, דאגה לדורות ההפטן והעטידה את דוד הלוויים

אשר גתנו לנו, את הגדירנו.

זוהם דרכי היסוד שפכו מורה ואמנויות גם ייחד בצדדים
דמותם של דורות הנזיר האלה, חוכמה של החכמת האמונת
וחמבלת האהבה ואחד, וזה אם אדר צובען מזרמי זור, אבל
פיזה האלמנתו העיקריתו הכרה האזרן האיסטרו רגאלון, בכל
כח וטוהר הדרכיהם לסייעו, כך לוחמי מלחת החזרה
בשלב ההתקוממות של מאבקו ובן מרדיו בגז ורשות ולוחשי
המחומר היהודים בכל הארץ, אשר ישבו אוזן ומופת לרוח
הպאדיות של ירושלים השטח כל, בכורו ליבר קירום אשר אריגנו
מסחף עוד בעיטים של קדושים הם, בקבלה דין סבילה אלה
ושאך לסייע גל, היה הלאומי, מען הפנווה למקירין
במיוחדים; אשר חזה לדורות פולחן עצמות ותגבורת פעל לה
כל הגזרות, מטייל את הבניין להצלחה וסורה לפחורה אל גסידת
בבוד גד לרגע חמוץ נסבב זינגר נראת כל מזוהה.

גדים אלה כל רצוץ לאומי ויעוד חברתי מסובבים על
מייב התוכן התהוותי והמוסרי של עבון ושל הפלום, אם אשר
פאו און כסירם בלמוד האספה תברית וואזולות האם והסרים
בבלמוד כל הדעת וחנינה הנperf לזו מהפחים - אך לא בלמוד
בלבד, אלא בהקעה האפקנה החברית לחירות - אם, אשר כבוי
כל חולון את חזן כל קבוץ האזרנים והחזרו את אלה כבוי
התהתקני מהם וערבי וזרוק לسورה הרארונה של הלוחות פאלון
רצקיו. אם אף פלויים היו לקרב אלרגו מהסידי או רוקה הפלום
גם בזניהם כל בטל לב מתוך וכל צוואר קדום ודק נסתכגע
ליד כבוי הארופה האלומית ורציבות המגבת החברית כהן,
הדרגים - אם לא הכיר, כי אכן החוסכה הגדולה בירור,
הסודיות בני הבודדים, מן כיד ההבטחה הגדולה עמי
כאן חסיכו הגדול והיחידי לקרים ולקדומות, להזקקה עמי
ולשחרור מזון פולום.

לאור קו רסוד אלה פליגנו לראותם הרים את ממידותם.
חבורת הולנד בטבניהם החזרות ההן צבירותם את מזיוותיהם
ושפצעליהם של תברינו סוכו ותבן. זהבך תפלהם לבראותם של דמו.
רוות אלה השוגרו לנגד פינץ מתוך המכתרים ונתוך האסורים של צו
אליה טבורה. אלה הם חביריך האוכרים פאו ימי הגוזרים הסופרים
הם, אשר ידר אותם. בילדיהם נסובים כל למוד וחסורת, טగות הנאה
וררכוז, חייו ברהה, ותאיות מכותפים. ייד המקרה והגורל
האול גרכו לך שאותה זכיה לארץ לפניהם והם גאנדרו.
רסוד - אשר הביבת ההזרמות האחרונות שלLOT לפגשי בווא הזרות -
ומחריות קבוצה עלתה והם נצארו, מוכנים גם אז לקבלה הלווי
ומלוי חזרות המבויה. ולרבותם קירה רצח אחותה והם היו זוכים

לכלות ואחת גויהה. גם היה יודע לפמר בפקתן כפוחס

אנו סדק. ברט ליקורף רבו לזכות מילוט אסירים: בהירות
האריה האנטורטית ברגה צואת, נסיבות איסוף. זאת חוף, אחריות
לכל, עד לקרבן הפלין. טריטוריה עמוק ברכבי השפה והחוברות
הברית והכללית, הטעקות בסאלות ולסודים, אסיפה תפירות.
להרכות ידיהם ולחכחות דרכם. בברוח אוניברסיטת פוחיון לאנושים
כח פירויים וחבונות פורקן כל היפות הרוחיות ובירות אוניות,
להרכות ברוחות. ובסתורות בכל אלה כבש בעדרם הפטות
ודאי, גם, חישוב לבדאות המכון בירן צניעות.

אך נורם לכל אלה גם אין להעתפל מארום הפקידים התונזחים
אשר לא סדק וננו את החקם לזרות שיטות מותה כזה כל
סדריב-הדור בפקומט. תירחינו היו מיר תנעה וזולתו לא.
פומרים עד תום-הסודות התונזה ומכורנים לפסחוחה, הם
חמסקו ולסדו. לא חזר זאך-זידן, לטסם נאנרואס, ובגדות
היגרו לרגות הרוחות צואת כל הנינזים, ננדמה לך לפטרם-כבלו
היר מרים טורים בגנגו, ידיהם וחבריהם אק כל הפקידים והחבורות כל
חידונו לאסירות ההפוך-הרבן והחנוך, בפקם-סגיון. וובבגנו זוכת
ככבודם חאנזיות הספליאה, יעדנו לזרות את הדבירים. במדיהם
הניבו וקספומם המאדים, לטסם-אל החיקור, והางול ולבטל
זאת להזכיר את קסם, והיחס-זומי זאכ-הנילא-התקינות
אכרה התונזה. שאספידה בניר מאלה, אך, מה-הלא-הה-לטמות
ודדו לאחסין את הזרות גוד-הום.

ואנובו, המהדרים עם זכרם היקר של הקרובים-ההווים
דזקן בפקודם העז אמרה עת רבא, טומה גליגנו להזכיר את הלכת
של היכרים. חום ולחשם את תורת חברינו הנסורה לנו כל-יד
פיזוחם-המיוחם וחיזיהם-בבבון. יתר גל בן אליבו לטסור
את הקער ליליהם בלבותינו כבמיינו ולדאוג, להנחות זכרם
בפעלנו בכללו, הוא פעלם, אשר לא לא סדק טם להם הסירה
המוחשית בירור באץ, אל-יא טאפו בימי תיריהם ועד לרגע הפקד
הדרים האחרוזים.

קדאנ-לייטובנו "בלעד" לזכרם. נזט-נא לקידס. ברוחם
רוחבו, הקים בו מפל זכרם הולם. את ארכיו-ירוחם ומתחם
לפזר-ו-ויחם, סקם לפלס ולמתעקות. נספער על האזרחות
המנוגדים כי-צד ליריעותינו. ואסנגורות-ינו. נסכרי לחירות
כבר שם חיזו: בראות בחירה על מאורעות קסדים בגדלים
וחחכבותם בקונ-הפטה הכבוי, מתחירה תפידית להבטחת גרבינו
ארכוראים, ומחנכים ובחנונים זליגונה להיריב בכל-צט. צנודים,
טובה בקונה. דאג, שצדם לא ימוד מקרבענו!

... מה המפניאן המעליה או סוטו מפל כל חבריהם אס'ר
אבד בטעות... בכה חווית הטעות הבלתי נתקן הוא גרא
חזק מכך... הוא הדריך לנו את חבירתו מוחולם חמי...
זונוי, אך אס'ר אף לא ידע ממה רחמתו שביבנו ולא הרבענו
בכפרת-הסבוב... הוא ידע לפחות מכך שט' מלחמות הפלמ"ה
של הגבורים... וכל הצלחה של כל העוזרים בוגרנו כי צו' גלינו
לא עזרית לפ' תחתית'ם כל הנכינ'... הוא היה בסוף
במלחמה, הוא נתן את הכוח ואות' ק' ס' כ' ר' : אס'ר -
יראל... וזהו החיבור בעיניו... אך אס'ר רודאים בו את
הסמל להנחותיו הכלילית והחטויות כאותם
עליזו' להסמכה מעלות פסרו'ם גבור... הוא בדאי
היה מחריג לדבר ולא היה כביני... והוא אף היה גיבור כלל,
אל' עתה לפני סב'ו, או אס'ר רואת כטובן וכחוץ... רק אלה
ירז'רים גבורים חזוקים להם !

זו הובין את האנרכיסטי. אך לא דיבזרה. הוא כבר
כלו את חייו הארץ על ידי פסרו ומכבביס ויזע למסורות
את לוח אדז'ב בעמך פצולותינו. או אפסר לסתוכו את
פצולינו. ביז'וקים ארכז'ו. אך אפסר לפסר על איזה רשות
בכלן. חייזר קם מפלוטן זה רק אפסר אם ית לן תקופה
גבעוק לחירות הארץ בפיזור. אבירו חצר כבר נסגר
שם.

הזמנם הולכים ורבינו יושר וירותר. סעודה
כבר עברו את כל אפרודורה גברגראיה. הוא מזמין רותם
עלינו לקחת את גורלנו בידינו ופלינו להחטבنا לנו
סיחאנונו ואבלם אם יקרת לנו אסון. אך מה לעצום!

כבר הוא טרם הגיעו, סה נהיון עוזר בפצע מכריע!
וגורלו יצע, ככל מה שסדר אף הוא רק רגע את הארכז'ו
היעדרת פרודן!

... מיזור כל לו לכתוב על פותח של הבן מאסר על האקדמיה גזען כל טווען. הנגן היה אולא אודם היותר גדול בין שניים, אך צוטר כלל גלייר בערזה ורב-בוגרונות רוחנית. רבות השבחה על גורלו של טווען, אך בחרו אשר היה להעתים בלתי מושוכת נספֶס, גוזיאן האקרים והה- אכזרות. בגדוד מושקה הוכח כי לא רק ב'צירוגנות', פער שסבירותו את האיסוף החשובים חילו חילו, אך אף קיימת קיזורה בדברים רבים אשר אירגמו מהאקדמיים לפרסום. -

ונען היה בסכilli הארכיטקטנים כל "אדם טוב"; אירין
יחד אמר במק' 4 צבאות בברכנוול - לברגטן, ובסיריה
ובספירה שחזרה מיראן. נדרית המושג ככל קדום על כל גוף
הארון, אך לא גודלו לאבגדים פסידים רק בגדירים.
לאורך מחרוזת, ואבדון הפלני-רוֹא נבדרי, גם השם גודל
לאורך, מחרוז לאבדון הארכיטי. אנטים, ככל, הצללים
וידייזותם כבירות וצמחיות לאפריל של חלונות סטטוטים.
ולולדים ונדרירם אין מין מין יופי של חאנבלם עליון-הרים!
ונעלם בה ריבון לאין ספור, לילדובונג הקרים בסטטוטים.
ירק בפה זכרונות יקרים נחרטים - וזה שוכן החקיר.
אומכם נוכל לחזור, כי הפעם כל השנאים צחכים מלפני
צוכר בעוצם לזרות זאה, אך אין סיכון לבלתייעור רזון
שנישוחת לאור. המכפלים ומצב הדרדרים בפערת-הארון
פה גודר אונ-גטמן על האסף. צלחונו ביצוע קראונר
ביחד בספק תזוזה הרבת מדר. טרורות פערת-הארון
כטבנה צבינהות מה-טבנה לאטנו-טבנה, אך מזוויר על
ה-חילון וסימתו "הסתפקות בכוסות", בפניהםם כל
בחינות חפיבות וארך כל הצלחה. זה היה התירגול.
כל-הזמן... הוא החולב תמיד מחד. לא שמר את דרכו
לבדון, בו הוא אונ-דבב כל מסכו הרכובות מוקם (אדון
ברול דרום), וכל הסתמכותו בבדון הארץ; וא"ה
חומרהורה ההרבה של כל עבורה, אך הקונה בירוחם, עיר
לבניון הארץ. ומי יתיר על יתיר?

מושו היה מוכבר פאר, הרבע יזהר חריף ובעל
דרנית-פולריסית יתרה פרה-ירוק מאנדר כל אחד שאנדר.
הילה בו, מטהו כל יילך פלא, ב- בונן הרכובות בו -
בפונן כל בגדון כקדמת. אולם - מילן לא-מלין לתריגת
חצרו אונלי כי קתין זה אוניותם ב- 1945 תרגמה
על המכונת הגדנסטר, וכי יודע בתקופם כל כהן
ונען כביזר והען-גען גודל דזעם באחותו-ברזען, כי
אלה לא-אלה, כי לא-אלה.

בכדי מארכזין החולגדרים של הפטן בזפן הנטהך:

הספר למכיל חבורותן של החסידותם בלא זרפתם לאירועיהם? הרי יוזע ידעתם כל זאת כבוננו. רק מודים אהדרניים אלה פל תירדו בחורום, או אל תירדו רק אונגו אחותו.

דילן וסטרול כותבת:

סְנָאָת

"אין" ביכלון לכחוב כל פוטו, כוונת דבר ברוח זו כל פוטו בדים אפורים בסידורו כל מזוריאליטס נלחב" או "לחותם לאירועות". לדעתו לא היו מזוריאליטס שלחהנויות כלשהם מלהט. פוטו של אפרירוחה

הן א נג זגדת: הוּא גַּרְחָה מִסְכָּר מְאוֹד, חֵיה יָדָן
כְּסֶנְתָּרָא פְּלִיאָם אֲסָפָרְדָּה וְתִבְרָסָפָרְדָּה לְעַלְיוֹת הַזּוֹפָרָה. אַבְלָא אַסְפָּלָלוּ
אֵם נַדְרָחָתָה כָּל הַגּוֹרְטָמִים הַאֲלָתָה, לֹא נַזְרִיר כָּל דִּסּוֹת גַּרְחָה
כְּפָדוֹתָה.
כְּסֶנְתָּרָא זָכְרָת אֶת סָמוֹן, גּוֹלָה וְחוֹזֵר לְפָנֵי גִּדְעֹן אַיִּךְ
הָרוֹא כָּלָה בְּפֶדְגָּוֹת בְּחָנוּ בְּרוֹטָדָם בְּכָוָקָר אָפָר אַחֲד בְּלָמְבָר.

וְעַל מִצְרָיִם וְעַד יְהוּדָה

בם לאחר מכן צלפּר' חנפרּים ? כי ראייה איזו יוכלוין להחביר לבדם, אלא גוזדים את הנאמר להם, וצניהם. אז משלחה הפלולה אולרי להכרייה על פוטם וחיויהם כל האנדים, כי נכולנו רואים את המטבח. אכן במאם דקה מונד להמלחים, אולרי אפּצר לקרים נסיבות אלה מאפריקה. בלבילנו ? וזה אפּדרי, לאגייד גם כל גערינן, מה שנגנון כלפי האנדים רוחר, כי הם נוכלו לחיות מסקנות לבולנו בכל טקרה, מה סלא יאראץ ! ...

(פ' 25.5.41) ... אונז תמייד מתוחם בזאר, כי לפעמתם, משליחים בעבודה כלבי יונת מאקרן חוצבים ורוואים ברגען, זיאן האנדים - אף אם איזס פרודלים פנטז' זאנז מאטינן כי אונלי רבות - בכל זאת לומדים מנגנ'ן. וואר אם אין לנו דע מחייבה למסודית אלו גם בדור כלל. וואר אם אין בה אורתת כלום, מאפרין אונז יאנז על כל הקדרים. מאוחר, כי צדרכיהם להתקדם חפרּיד, למזרת כל הקדרים. אונז גל בון זה, מאפרין אונז, ניכולין קומ צלירים פדי, כדר לחירות זאת בכבר בריגז ולוחם צו ע"ז מסעם הם. - כרדי לחיות, גלווי; אונז פרודאג מאדר על חירז ועתידי צל אמי (חביב' באדרן). אף אם מלחמו איזננה איזונת קריג, ככל זאת חווינו שתוכל לפזרן כל רבּ - וואז זה ייחיה איזודם באחטהן. כי אונז קומ זאה את הדברים לא מהיה איז זום הצלחה. חוויל לחדור לך, כי הנגע פרודחים פאר, בפרק' פ' כיוון שהוא סרו'ס גוד תמייד הסכנת האתורה של כל הסמחה... אף מכם למתוק על כן, זו'ס כל זה לא יפוזר לנו, עליינו רק להסתדר להגויות לסייע.

(פ' 4.6.41) האבונדה נסbatchת בירך. זיאן: ה'אינטער' כביכעל, גפען די פון, יון זאת אוופרט איזין סקירים או מסרונז'ז וכדי, להיאק, זאנז'ן רוביים באלה וחרבם פון. ללקען, אף סבורני כי איז'ן חרעה, אוליאקן הסבה פונטהן. האביבה בקבועות האCONDות היה איזנסטער'ה למדר עד כהה צהונגנה מרטה זאת פ'כירן, גם למלוד'ה הסב'ה ריחסדים עריך יונת'ן גולדל. לדוגמאן, אונז פרודאים פנטז'ן כל צבוריים כהה דפי למוד' קטניין, אונז מאט' האנדים לזרדים, כדר' טיראנו אעלן האנדים - לאס' האנדים ותרגוניס, כדר' סלא יונדרו לנטילונס אעלן לרוב אין' להטן. יונדרו קומ הוא טה צונע לאבונדה הא'ה'ינטער', מושם גם האCONDות האCONDים זכו, וכו'. זה אולרי בבל' היוחנן

פְּרָרִים מֵדַי אָז לֹא כָל כָּךְ מִתְּחִיבִים». אֲנֵי רֹאשׁ כִּי
מִתּוֹלָם לְאַחֲגָנוּ דָבָר, יְמִינֵי לֹא לְאַחֲלָה, מִמֶּנּוּ
לְחִיבָּה. בָּרוּג אֲנֵי רֹחֶסֶת לְלָל יְרֵחָה, מִסְׂרוֹת אַמְּרוֹגָן, מִמֶּנּוּ
תְּרֵסֶת בְּחוֹרָךְ. לֹזָה נְחֹזָה אַכְּפָן אַמְּרוֹבָסְרִים אַמְּרוֹבָסְרִים
וְחַבְּרָן רֹאשָׁת; יְדָעָנוּ לְסִמְרָה לְלָל אַזְמָץ. לְבָנָן, גַּמְלָה
לְאַל הַאַמְּרוֹבָסְרִים, וְאַגְּנוּ מַסְׂכִּים, לְתַחְכָּה תַּחְכָּה
וּמַתְּחִילָה בְּחַכְנָה, בְּיַיְלָה לְחַקְלָה. אַתְּ הַמְּהֻבָּרִים
בְּמַבְזָן עַל גַּבּוֹן סְפִינְגְּרָדְלִים, וְהַפְּסָם לְגַמְבָּר אָז לְרוֹבָּן
חַגְדָּלָה מִתְּהֻזָּה-בְּגַדְעָה-אֲנֵי בְּלָבָד, בְּלָבָד, בְּלָבָד (בְּלָבָד).
חַלְבָּדָה בְּגַנְוָר, אֲסֵל הַיָּא אַזְלִי, חַלְבָּדָה, אַמְּסָמָן
וְסְזָנָה. בְּזָה בְּרוּבָן, מַסְּקָן, צָאת טְלוּמָת הַעֲלָבִים הַפְּצָאָה
וְזָם צְלִי אַזְרִי בְּמַלְלָה בְּמַקְרָבָה אַמְּבָרָה אַחֲרִים זְלָאָה
וּזְוחָה אַזְמָן, אַיְן מַזְגָּבִים. תְּרֵבָה מַחְרָרָה בְּאַרְגָּוָן
אַתְּ אַמְּגָדָר. בְּתִי אַיְין לִי בְּנָאָר לְעַבְדָּה תְּחֹזָהָה; לְכָבָר, אַמְּסָמָן
בְּקַבְּדוֹרָה.

(41-9.0.9) כבר לסתורם בחותמי לך. כי איזנוגי לא בפְּנֵיכֶם, כל מזבונדי. ואיתם החוסמות כלך לך לסתורם, כי
הסבבנית ולא-טבָּעני טרייל ספקון במרכהה. ככל הנכון, לא
הנמקלות עללה קלה אַזְבָּן עבורה ססם, ולא טריאנו-טראנו-
חוטב טאנז-זאת אלה פעלתנותו. והוא נדר אוthon, שטבָּע-
אַזְבָּן רינחר פְּנֵיכֶם. נוֹפָךְ צל בק, תְּמִיקָּה-טְמִיקָּה ממליחת
כל תרזען הסובבנית. אך סורן זונחר כל זה ימאלת
ואין לך מה להעתונן. אך, גם איבנה סתואן
אַזְבָּן פְּנֵיכֶם, זונחר פְּנֵיכֶם, זונחר פְּנֵיכֶם.
אַזְבָּן זאת זוֹרָה בצבירנו, כי אין לך פְּנֵיכֶם לסתורם
על דבריהם דברים, אך תברינו כי זה כבב-ההבה-אמ-ונחאל
להחסיך בזקם. אין מכך הדמן לסתורם בלבבם-בדולבם,
כל אַסְרָר יכלולים לפזרול הוו לאחן כובן פְּנֵיכֶם, לאחיה כגדון
בכרכוב, מתחניה אונוררת. ראמ' לאחיה כגדון לאבון-לרבוב
על התוכרכוניות, החקזקות, נרצל לסתורם אם-נסטורה עלי-
הקדמי. כבובן איזנוגי מתקוון לסתורם אל לארכותה-
וירק לוזנדקס הוא רינח גערם סכלל חונ-הה-באתמתה
פְּנֵוד רואין החקדשות-החותקירות, לפוחת אבל-חלוקן זע-
מה-האנדרס-טנטו-טלטום רינח-הה-באתמתה לכבובן
זקירים טנתרים מהברת. זארינו את החותקירות, בעקרן
של הידידים-העלויים, החברנו. אונר-טסיבוב-טילדוז
ותחרות טורה-אוחה-גונגנו בפרק-לכיה-טיזית, זע-
ב-דברנו-על הירשבייה וכטלוונוחיה-ס-ל-הגבנה-חוולפת.

אתה, בך תרבסנו כל כך ודרבינו - לך מה אתה רצויין, ימינו
להזכיר... מתקן מנוקדת רוחות אידית, אונסית... לודז קדרונ
דבריהם יטוטו רביהם... הסירום... מפובן... היה-חיזיון מארה פירוב
חיגיון... וברונו... אתה בך רקדנו, דען רב... גם אונס צוב שטחתי
פוז... ח'... ח'... ח'...

(3.2.42) ... רוב החובבים כאן, כמעטכולם ערבים, לא יוכלו
לסביר... גוזה הרבעת אעד בתקופה היאמתה... אעד אמרת טהה, כי
היאם לוזה... לא יכול לא בזבוזון אז בזבוז פבדוחן...
כי אין לאונסיהם נוירדים קשייה ניכריהם ויפנים מכם זומניהם הלא...
ניפורים, בהם יכוליםים להירוח שפבי רוזן מכם זאוחם זונטה
לזכריך אח'יך לנטמיים והם פוד יספיעו עליהם השפעה רבה ובכפי
שאנני חורשך טרכיה...

(2.3.42)... ירת הפלוד סלבו אונס ערבים גסטרים, אך כבר
אפטן, גאנץן כבוצעלן... אונס מיט שטן דיזן מילזאוחיוו, ובן
גם גוזה שבכל אונחאנטן בו... אונס לא לאן כטונן כטונן במדורה
שטאנטער... לאי, מראס, שטאנטונגונג... דראונזען... אעלן אעד גודר
הלא הווא חינען... ומטהה התקדמתה... ולטפסה בקר גלידן מיטה
בונטאנטער אונס... טוריים מטהה... דראונזען... פוד טה לנטה לא פדרבו
יבנטן אונזער... ולאן זיך לבו... פוד, נידן, קן, פטוחה חלק גאנטידרין
טוב לוזק בנטה בידור אונטנסטערו... מיבורני פוזה חרום
הפקן... פזמן כבד... ותרמי גל האבליה... אנטר לחהילג דבר וחדר
גדול... וחירובי בסוח-זה... גוועל גאנטספוק אם גאנט... לספר על
החותמאות... והאנטיס מיטריכים פטירין לאלאן דחריזוות...
פלוד... זה בפיגנו עד כה... יסוד בפוג... כל למזריך... לירוד בבל

טוקום גאנטל לומד בנטהה צויה הריח זיך אעד ליכל הקבוזות...
ליא... גאנטל הנטעריז בלבך... אעד אך... הם חייז חטבאים ומוסכמים
לונטאנטס חטבאים... אעד בחום טפל... כפודוסטן זאנזורה מסכמת
אי... כרולם... כי אם בפיגר עקב המזרד... צויה טוב... מונן לאונסיהם
הרגצת... כי רונגו דבר מהאנדרנו... ומיטהור ליטר טאג לי זה
טוב נעלן בע פידן... כי לנטהו... הכל נחוץ... דזאך בזמן הזה
סידאן... קדר... פזס הפלעם חליה מיטריכ... סטערישט לאבלוות... טטיגט...
פיטר... אעד אונס אינגדו גאנט... אעד פהו איקורולנד ליכל
האנדרות... הרגצת... בפיגר... אירן חבל... לא... חטביה... בקז'ו...
הייז... סוב... זונגביל פטנט... פיער... מיטסל... חראט חומר
לפלודים... אעלן ערירן אונס פקוריים טדובל לחוואר את החומר
חררו... אף על פה צויה כבר מאוחר למדרי... - כתע אונס גם

סוקרים פאר בחכמת ר"הגדה" לפה. היה מ-ר' י. ר' ח' ב' להשלמת השם בחרכות יותר מאשר עד בה בחולבך. זאת והלטתנו הבחורה ומכורגן שדקיריהם. והחובב קי' ברורה זוכבוי, לא מבחן דבריהם יפיעם בלבד, אלא חוץ הזרען הנראתו ליהן זריך ללבור את הכל. נזוף לויה' כי השגה המרובה בסיט' תוויתינו בטידה כזאת וויא' נרעה כלל לתהיג' פטור' זה דריין להיות דבר פטורי הפטור לאנדים. ומקורה אינן רמאין כי בשפת נעליהם לסרוות שthead' השכני הפלרוקטה פיזום לירום. אך פל' זה נתגבור בכל מחרה.

הה' רוחה' לא' זדרדנער למפורת הכל', ובזקיך' - כה' לחגוי את האמת - לא כל כך פונז' שאנו מאהו, כי נותרה טרבות כל צהיר לאפורה, אלא פודם, מאנ' שאיננו רצוליבים אחרתו. לא פונז' צונוכל לטענות שהוואו בסביב הקירויים ובזקיך' בפה טיבוא - לאגבייה זה אני דואת תחרורת, אך בכל זאת הביבה נסכת כבדיל. ואינני מתכוון ליזה כל רק' לדבריהם. כללים, אלא אין וויא' לפאנז' זכלל זדרדינער. כביר' תבין ליה' חוגנת. אורלם איזנבו מולכיה' פל' בז' הארב' גל' בז', למקצת פיזורא בעזק' האהוון. זדונ' סרב' טפערם בדרוריהם, כי הכל יתרומת בחרירות דונר' גדרה' פטור' נרעה, לא פרדרין לא זוכל להאר' לנדו' לבוגה' את הזרעה. אך סבנרוויז', כי-למרות כל הפקוריות, או' יוזה' נכו', הרז'אליטזם פלו' סטראד' ברודאותו את המב', זאת הייז'אליטזם חיז'ר'ת איסר איזנבו מתחתק אלא' להפין, דודחות איזטבו' להאט'ו' ולחרות כב' שאנו' דראט' לנקו', ולא' לדאו' כל בז' בפדרונו' האג'יטו'ת. ליקל' האסוכ'.

איכליוּ

... כן, גם היגנדיים התגוננו. לא בחרמאניות נאמר כי אתה, כי אם ב_tFמה גפוק' וככזה, יס' יישראל תיר' הח' מל'ה' ויד' זסיד' הגוט' בדורא', עד לאונז'ים סטער' קריים את הקסר' בין הארכ' זיגאלה' המונתק', עד לתוננות ההתגבודות ט' "הפלרץ'" בחולבך. שרורת מסטרים גדולים, סטם זולד' יישראל מכמה מסת' ואזטבו'. את הצענינים בבדנו', אה' לווחיד' האט' הפלנד', אך אס' ארט' יס' בחולבך בקס', בדס' אפזרה', במאס' זלא' הוועס' בוחן'. אך איזנבו' מטענים פרטוניות.

הלא אופיינית כל חנויות החטבנאות בחולנדיה היה דזקן, בקסם ובחולפות נחרותה. בקסם כל ברזל, לאו חן ולא דרכות. בזמן, בו החטבנאות סלפי המפלגה, הקונרתה אם אף על כל ייחודה חולנדיה, בסיסתירות ובידודיות, בחשוב קור אסר כירום נראת אוראל בדבר האירום בווחר בכל התחבורה, ואואר הוא מסמל את כל החטבנאות כל האנומליות במאור תגבורים, בו בזמן גון "תחלוז" הפוך לו את הגיכון לנטלה.

... החולן זה יסוט והונגן, עמי דמויות אשר משליהם אויר את עיתו בפירה פליאה. גדרדים אחד ומתרפיד, אשר בברתו בבריתם באלאנס ומסטרו טם בחריבותם, עזומה ערביננות קנאית לרכיבת פרקי התרבות, החליבו מפליהם את התבלולותם לאל מגנים, ונהפכו כל לדיין כן כסופת החלודים גוד איז, ועוד הרבה יותר בזמנם הפליגר. כמה השפיגנו יידידותיהם בעבודות, כמה האסיגו זדרותם. ומקיר החמן קוין לא נסח חבור אחד בלבן כל יורי התקשכחו, אונפו הנגלה, אולם גן כל יורי הרים מהברות כל פזירים, וזרות מהיריה טביה יפה טביה, רצוץ יוחד מבחן רותנית ומוטריה, שונת היה בצל ורעלות בלתי רגיליה. כמדיד ביה אלהות האנגליה בלודראקט לפקח על פצמו אחריות פצומו; להיוות מתן צוין הזה ונוסף לכך שבחן לאנוניות ולטבוניותם, דרכם הרביה יותר פידיעות בלבד. אלה היהת זאת כוונת הנאים למיתינה רותניתם לפוגוי חפטונו, לתתקחנה, כדי סנסים להחפש. לא אורכל לחדר לי, כי בלעדיו הדיכתו הפטותית של סוכו זיתר הפלרייכיך הייתם קברות לודראקט מזוויקם מסכם בפידה בסקוונת מוחזואה ואחר כך בגדייהם המשכנת וחתוכנת דרכך ערפת וסבדר לזרות. וזה לא גברי חבירת הפלרץ, הטעוגרים גוותה. האבודה מזקה איזם, טשרה כל מפץיהם וזריזיהם, אולם הטעות הטופען כל יציבת בזוחה בסנדלים, וגונן גוף את הפטותית הרטונית. ...
לודראקט פונמה בסען 24 פעות. לא גארטביזם הובילו את הניגר כבונם, אלה סטיטו רהוזים נעלמו בכת אחט פסל פנוי האדן. יי' לחדר איז, על מנת להנחיים את אסר פעלנו סס. רק אז יברוב מה הוא שונן

בשווילנד ושם הוא מוסרוייל, יידידנו - יידידנו
החולנדי הגדול. כל חנוך פלאונדרס כונח אפל
בכוחות הולנדיות. אורם צווץ' יידע, כי אין זה
הפטון גוטוי. הוא, כל הסירות הכהות והחטאים,
כל מראת בלטן אריי פיד ייא לדין, מצwid בנוירוּ
מצויפום, צדו לחוף פברירס וקדרט לבלויה ולארות.
הצלם כל חבריהם היה שטבנער וספודז ובמרק האנערין
אחרי דרכו נפאות-זונזריה וספודז ובמרק האנערין
גראת ארצ' ריסראל. מורה זאת בהכרה היהת פיד לערניין
נאסרה היהת מון קסוד ארכ'. את ההכרה הצעירה אל
פומלו לא זכה לאהות. בכרדו את אחד הגבולות נטעם
ובכלא אירוס החקרות. כל הנאים אבד והצפין לדעתו.
ואנן לתקירדו הוא סט-עד לפוט, עד להקרבה גנטיה
הה-הע-העל, החלה אסור בצעירותה. גוד גוד גוד גוד
וספרוייל זקורט הנמן וככבה התייבן זדרדים הדרים. קדר
לאיזוב. ים מונז בעס' צווכ' נעל הקרבן איזאזו' ואיזו'
הסחו' בזונער. הנמנ' רג' גול' לאן חיל' בעקבותה. • גוא' קאמ'
מגבנאיים קספסה הול' וגדר טל חביב. ובכקורין בקסו'
נוזת-ההטער לא חיין רג' ברסמיי מונז בלבון, אמא'ו'
זוקיגט. ונטשיגט האגן. שבירה הקרויה מחתה דאלץ
הסחו' כל ברוח אשל יידידין. בחוץ שלגונות הרא' מה
לנירחות פרדים, "כברוק", פראטרא לו שוד לעבדו.
וחהווים אף אוחז היג' גוואר, בפיית העם נלכד בטלחת
טהו-טנה עלי ייד בגדרה. בפיית העם נטטרים
אתהים מהפכח כל אקראייה וגורודת לאנטויז. איז'
לא ראה את קברם.

והאקס' פסק הלאה ובירור אתה. סונגע ליטס',
קורט דיזלונגען, סקס ורנדטילר, ארנסט היינט, חבריהם
איך פעל פצנותם לאלה אונסינגען. סונגע גוואר-זונבל,
בנה מרדת לפלחים וכמה אונסינגען. סונגע גוואר-זונבל
פדי פגע לבשת החתוגות זורות אהרות לפער אפיקים טן'
הפטילים ולפעי העריכים עד למלהמת גלווהה. בירם פטראט
הברינו' נפלר. ופי' רוכל לחאר צו' קליין אונסינגען.
הכאנ' לאו דמעות בפאנגו צו' ווועט על האב שנחטט
היכן הירח, ערזה מוזע לדורותינגן אתה איז' ישבעת
באין, מה יכלה פגען לפונגנו? דונגי, כי איז'

בזמנם גאנטס ביזטור, לא דבלנו ורבות פל הארכן. אך הדרור היה בדורות, רק לנו הובילה דרכנו. אך לא צדנו ישבתnos כאן, זאת היה פצעתנו, חזקם אוותנו. בכוחות האדרת בלתי גונאים, מפחדים מפחדים פערום פזעומים בעיר. וכשה רעדנו בתקופה הקשה, בה אירעה הסכנה אל של ארצכם אמרנו.

עד שנות מלחמת העולם הראשונה, כן, נברית אהורה באורץ, כי אם נפש מטבח האימה, גאות גותהן טלית זודלה אוניות, גליינו, נזורי התופת לתרוות חיים מלאים, אך לא בלי מהבהה. מוטל עלינו הפחד פלאין אנו עריכים להתגלו. גליינו לקרים ולמסור את זרכיהם האנושיים אסר חסותו בזאת האידויים וההו צונת רדי חביבנו וירידינו הרבייה. כי טוב וצוף מפדיות אנו קזוקים קשים ובפניהם קוגנאליקסרים אסר כספם אין שם פרוון. טוב וצוף אנו מתקפים וחבינו זקוקים לכחיבנו. חברינו הצללים טוטו והבן פונרכולס, מהנחיין לנו, נטה, אמתה קלפה בתיהם, ביר מאנג, אסר אלה הובילו לחופש, ספחה ובטייך בדרכם.

בדרכם.